

การแต่งกลอนสุภาพ

วิชาภาษาไทย

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ภาษาไทยกับครูพี่ต๊ต - อาจารย์พีระเสก บริสุทธิ์บัวทิพย์

กลอนสุภาพ

- ❖ เป็นคำประพันธ์ของไทย
- ❖ แต่งง่ายกว่าคำประพันธ์อื่น เพราะมีลักษณะคล้ายร้อยแก้ว และแบบบังคับยืดหยุ่นได้มาก
- ❖ นิยมมากในสมัยพระเจ้าอยู่หัวบรมโกศ
- ❖ รุ่งเรืองในสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย
- ❖ กวีที่มีฝีมือยอดเยี่ยมทางกลอน คือ สุนทรภู่ และเป็นผู้คิดสัมผัสในเพิ่มขึ้นเป็น แบบฉบับ เพื่อความไพเราะของกลอน

กลอนสุภาพ

- ❖ เรียกอีกอย่างว่า กลอนแปด หรือ กลอนตลาด
- ❖ กลอนสี่สุภาพแต่ละบทที่ ๒ บาท แต่ละบาทจะมี ๒ วรรค แต่ละวรรค จะมี ๘ คำ (ปกติจะใช้คำได้ ได้ ระหว่าง ๗-๘ คำ)
- ❖ บทที่ ๑ เรียกว่า บาทเอก มี ๒ วรรค คือ วรรคสดับ (วรรคต้น) และวรรครับ
- ❖ บทที่ ๒ เรียกว่า บาทโท มี ๒ วรรค คือ วรรครอง และวรรคส่ง

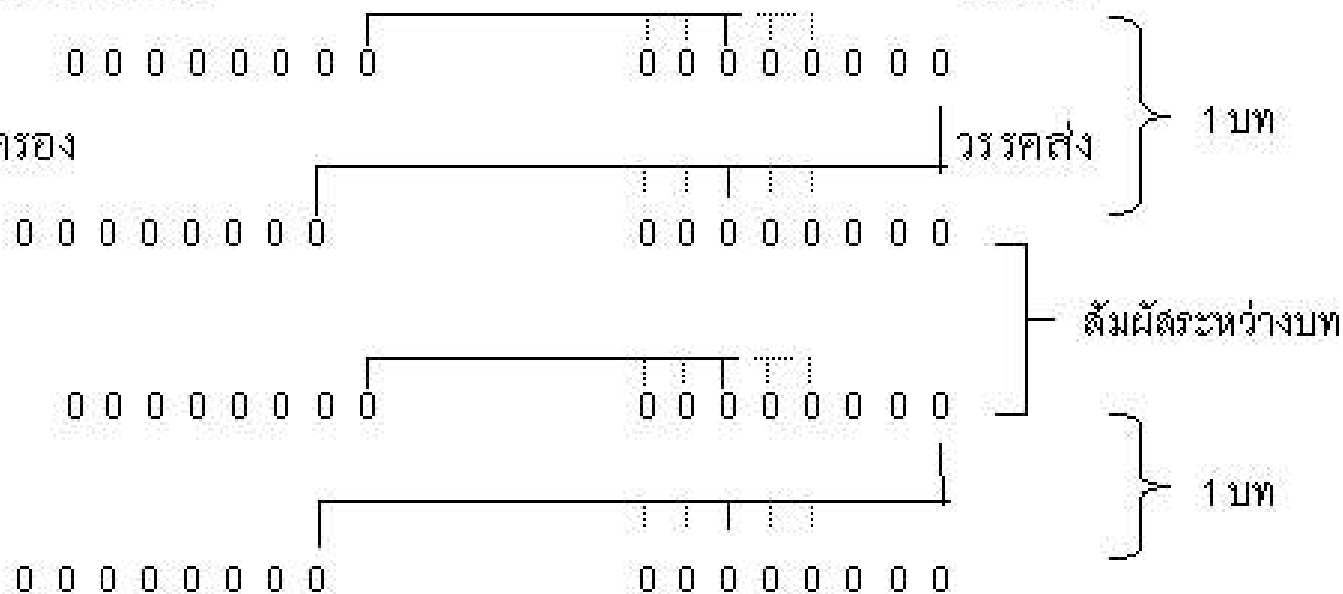
แผนผัง

วรรคต้น(ตลับ)

วรรครับ

วรรครอง

วรรคส่ง

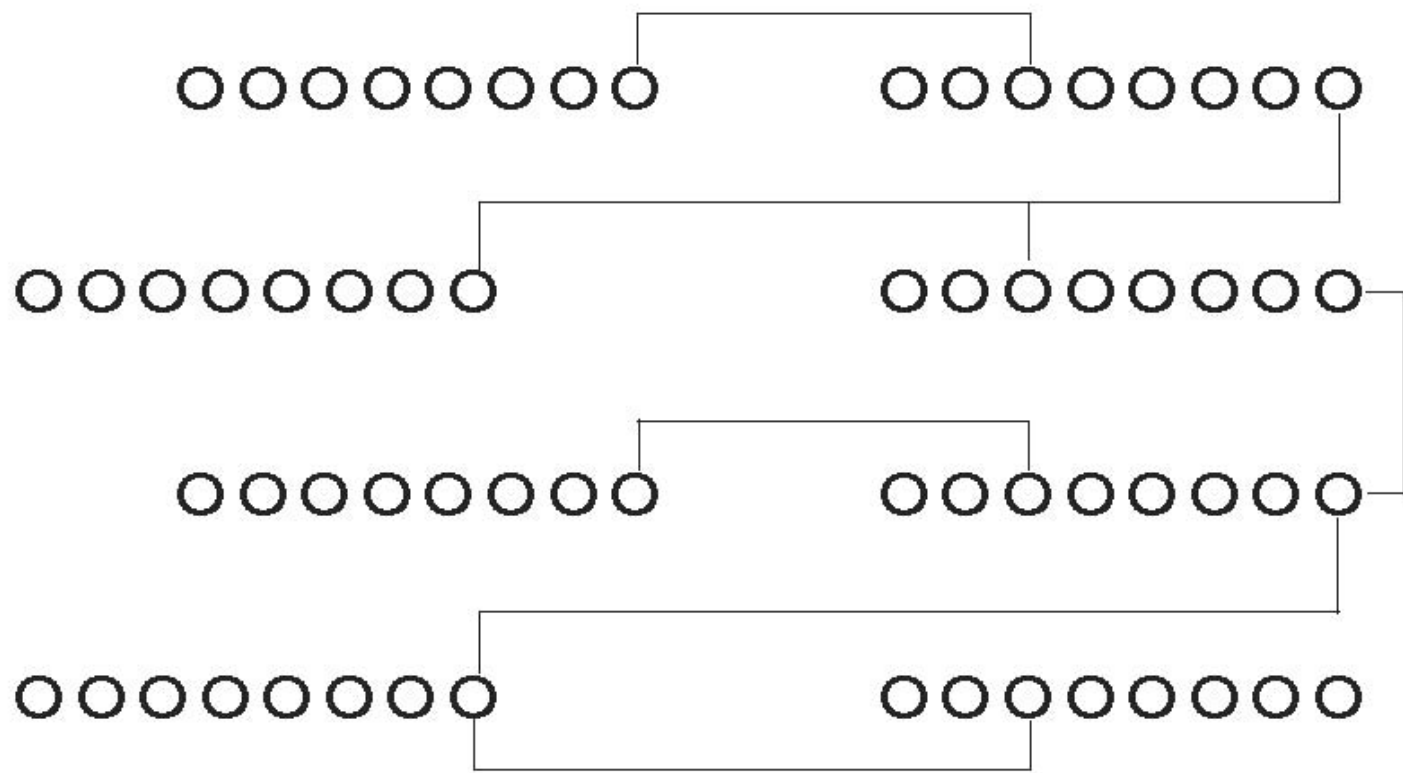
กลอนสุภาพ

กลอนสุภาพพยางค์มีกำหนด
วรรคละแปดพยางค์นับคัพพัทธ์สุนทร
ห้าแห่งคำคล้องจองต้องสัมผัส
เสียงสูงต่ำต้องเรียงเยี่ยงโบราณ

กลอนหนึ่งบทสี่วรรคกรองอักษร
อาจยื่นย่อหน้าเจ็ดหรือเก้าเข้าหลักการ
สลับจัตวากรองส่งประสงค์สมาน
เป็นกลอนกานท์ครบครันฉันทน์นี้เอย

กลอนสุภาพ

- ❖ พยางค์สุดท้ายของวรรคที่ ๑ สัมผัสกับพยางค์ที่ ๓ หรือ ๔ ในวรรคที่ ๒
- ❖ พยางค์สุดท้ายของวรรคที่ ๒ สัมผัสกับพยางค์สุดท้ายของวรรคที่ ๓ และสัมผัสกับพยางค์ที่ ๓ หรือ ๔ ในวรรคที่ ๔
- ❖ สัมผัสระหว่างบทพยางค์สุดท้ายของบทต้น สัมผัสกับพยางค์สุดท้ายของวรรคที่ ๒ของบทถัดไป

ภาษาไทยกับครุพีที่ดี - อาจารย์พีระเสก บริสุทธิ์บัวทิพย์

การสัมผัส

สัมผัสเป็นลักษณะสำคัญของคำประพันธ์ไทย ลักษณะสัมผัสมีดังนี้

- ❖ สัมผัสพยัญชนะหรือสัมผัสอักษร คือ มีพยัญชนะต้นของคำเหมือนกัน
- ❖ สัมผัสสระ คือ ถ้ามีสระเดียวกัน หากมีตัวสะกดต้องเป็นเสียงพยัญชนะสะกดในมาตราเดียวกัน

- ❖ สัมผัสใน คือ สัมผัสที่อยู่ในวรรคเดียวกัน มีทั้งสัมผัสสระ และสัมผัสพยัญชนะ
- ❖ สัมผัสนอก คือ สัมผัสระหว่างคำ ที่อยู่ต่างวรรคกันเป็นสัมผัสบังคับของกลอน
- ❖ สัมผัสระหว่างบท คือ ถ้าแต่งกลอนมากกว่า ๑ บท ต้องมีการส่งสัมผัสให้คำสุดท้ายของวรรคส่งในบทต่อไปสัมผัสคำสุดท้ายของวรรครับในบทถัดไป

❖ นอกจากนี้ยังมีการสัมผัสอื่นดังนี้

สัมผัสซ้ำเสียง คือ รับส่งสัมผัสด้วยคำที่ออกเสียงเหมือนกัน

สัมผัสเลื่อน คือ รับส่งด้วยเสียงสระสั้นยาวต่างกัน เช่น ส่ง

เสียง อาย รับด้วย อัย

ชิงสัมผัส คือ ใช้เสียงตรงกับคำที่ส่งสัมผัสก่อนตำแหน่งที่รับ

สัมผัสจริง

กลอนสุภาพ

❖ เสียงของคำท้ายวรรค

เสียงของคำสุดท้ายในแต่ละวรรคของกลอนมีข้อกำหนดในเรื่องเสียงของวรรณยุกต์ เป็นตัวกำหนดด้วยการกำหนดเรื่องเสียงนี้ถือว่าเป็นข้อบังคับทางฉันทลักษณ์อย่างหนึ่งของกลอนแปด หรือกลอนสุภาพ อันมีข้อกำหนดดังต่อไปนี้

❖ เสียงของคำท้ายวรรค

- คำสุดท้ายของวรรคที่ ๑ (วรรคสดับ) วรรคต้น คำสุดท้าย
ใช้คำเสียงวรรณยุกต์ใดก็ได้ คือ นอกจากเสียงสามัญ แต่ถ้าจะใช้ก็
ไม่ห้าม

- คำสุดท้ายวรรคที่ ๒ (วรรครับ) คำสุดท้ายนิยมใช้เสียง
จัตวา ห้ามใช้เสียงโท,สามัญ,ตรี และวรรณยุกต์เอก ไม่มีรูป ไม่ห้าม
แต่ต้องให้คำสุดท้ายของวรรคครองเป็นเสียงตรี

❖ เสียงของคำท้ายวรรค

- คำสุดท้ายวรรคที่ ๓ (วรรครอง) คำสุดท้ายนิยมใช้เสียงสามัญ ห้ามใช้เสียงจัตวาหรือคำที่มีรูปวรรณยุกต์
- คำสุดท้ายวรรคที่ ๔ (วรรคส่ง) คำสุดท้ายไม่นิยมใช้เสียงสามัญ ห้ามใช้คำตายและคำที่มีรูปวรรณยุกต์ซึ่งอาจจะใช้คำตายเสียงตรีบ้างก็ได้

กลอนสุภาพ

แล้วสอนว่าอย่าไว้ใจมนุษย์
ถึงเถาวัลย์พันเกี่ยวที่เลี้ยวลด

มันแสนสุดลึกล้ำเหลือกำหนด
ก็ไม่คาดเหมือนหนึ่งในน้ำใจคน

มนุษย์นี้ที่รักอยู่สองสถาน
ที่ฟังหนึ่งฟังได้แต่กายตน

บิดามารดาก็รักมักเป็นผล
เกิดเป็นคนคิดเห็นจึงเจรจา

กลอนสุภาพ

แม่รักลูกลูกก็รู้ยู่ว่ารัก
จะกินนอนวอนว่าเมตตาเดือน
แม่วันทองของลูกจงกลับบ้าน
จะก้มหน้าลาไปมิได้กลัว

คนอื่นสักหมิ่นแสนไม่แมนเหมือน
จะจากเรือนร้างแม่ไปแต่ตัว
เขาจะพาลว่าวุ่นแม่ทูนหัว
แม่อย่ามัวหมองน้กจงหักใจ

คำเรียกชื่อกลอน

กลอนมีชื่อแตกต่างกันไปตามลักษณะเฉพาะของข้อบังคับ
ในการประพันธ์ ดังนี้

1. เรียกตามจำนวนคำในวรรค กลอนที่เรียกชื่อตามคำ
จำนวนคำ ได้แก่ กลอนสี่ กลอนหก และกลอนแปด

กลอนสี่ คือ กลอนที่แต่งให้วรรคหนึ่งมี ๔ คำ นิยมแบ่งอ่าน

วรรคละ ๒ ช่วง ช่วงละ ๒ คำ

ดวงจันทร์วันเพ็ญ

ลอยเด่นบนฟ้า

แสงนวลเย็นตา

พาใจหฤหรรษ์

ชักชวนเพื่อนยา

มาเล่นร่วมกัน

เด็กน้อยสุขสันต์

บันเทิงเริงใจ

กลอนหก คือ กลอนที่แต่งให้วรรคหนึ่งมี ๖ คำ นิยมอ่าน
วรรคคำ ๓ ช่วง ช่วงละ ๒ คำ

สองหนึ่ง เป็นสอง ตรงไว้

กลอนหก ยกให้ คู่สอง

หาคำ งดงาม ทำนอง

สอดคล้อง ขานรับ จับวาง

กลอนแปด คือ กลอนที่แต่งให้วรรคหนึ่งมี ๘ คำ นิยมอ่าน
วรรคละ ๓ ช่วง ช่วงละ ๓ คำ ๒ คำ และ ๓ คำ ตามลำดับ

เรื่องกานท์กลอนอ่อนด้อยค่อยค่อยหัด
แม่เฝ้าอดขัดใจอย่าไปเลี้ยง
ทีละวรรคถักถ้อยนำร้อยเรียง
แม่ไม่เคียงเยียงเขาจะเศร้าไย

คำเรียกช่อกลอน

2. เรียกตามการกำหนดคำในวรรคลับ กลอนที่แต่งโดย
กำหนดคำในวรรคลับ ได้แก่ กลอนสักวา กลอนดอกสร้อย
กลอนเสภา และกลอนบทละคร

กลอนดอกสร้อย เป็นกลอนที่กำหนดให้วรรคสดับมี ๔ คำและ
คำที่ ๒ เป็นคำว่า เอ้ย หรือ เอย เช่น เด็กเอ้ยเด็กน้อย กลอนดอกสร้อย
บทหนึ่งมี ๔ บาท และจบบทด้วยคำว่า เอย เช่นเดียวกับกลอนสักวา
สักวาทวนอื่นมีหมิ่นแสบ ไม่เหมือนแม่้นพจมานที่หวานหอม
กลิ่นประเทียบเปรียบดวงพวงพะยอม อาจจะนุ่มจิตโน้มด้วยโลมลม
แม่้นล้อลามหยามหยาบไม่ปลาบปลื้ม ดังดูดตีมบรรพืดต้องเข็ดขม
ผู้ดีไพร่ไม่ประกอบชอบอารมณ์ ใครฟังลมเมินหน้าระอาเอย

กลอนสี่ก้า เป็นกลอนที่ใช้คำว่า สี่ก้า เป็นคำขึ้นต้นช่วงแรก
ของวรรคกลับ กลอนสี่ก้าแต่งบทละ ๔ บาท และจบด้วยบทสี่ก้า
ด้วยคำว่า เอย

แมวเอ๋ยแมวขโมย
เด็กชายเก่งคนดีมีเมตตา
จากแมวโถมถอดรูปแล้วเป็นแมวสวย
กตัญญูรู้คุณรู้ทำงาน

ดูซุบซิดอิดโรยเสียนักหนา
ให้ข้าวปลาอิ่มหน้าแสนสำราญ
แถมยังช่วยจับหนูอยู่ในบ้าน
ชีวิตก็เบิกบานสำราญเอย

กลอนเสภา เป็นคำประพันธ์ชนิดหนึ่ง ซึ่งแต่งเพื่อใช้ขับ เพราะใช้เป็นกลอนขับ จึงกำหนดคำไม่แน่นอน มุ่งการขับเสภาเป็นสำคัญ จึงใช้คำ ๗ คำ ถึง ๙ คำ การส่งสัมผัสนอกเหมือนกับกลอนสุภาพ แต่ไม่บังคับหรือห้ามเสียงสูง ต่ำ ตามจำนวนคำแต่ละวรรค อยู่ในเกณฑ์กลอน ๗-๙ เช่น เสภาขุนช้างขุนแผน

กลอนเสภา

เจ้าพलयงามความแสนสังสารแม่
แล้วกราบกรานมารดาด้วยอาลัย
แต่ครั้งนี้มีกรรมจะจำจาก
เที่ยวหาพ่อขอให้ปะเดชะบุญ

ข้าเลี้ยงแลดูหน้าน้ำตาไหล
ลูกเติบโตใหญ่คงจะมหาแม่คุณ
ต้องพลัดพรากแม่ไปเพราะไอ้ขุน
ไม่ลืมคุณมารดาจะมาเยือน

กลอนบทละคร เป็นกลอนที่แต่งเป็นเรื่องราวซึ่งอาจใช้แสดง
ละครได้ กลอนบทละครมีการกำหนดให้คำขึ้นต้นบทในวรรคดับ
แตกต่างกันหลายแบบเพื่อแสดงลักษณะต่างๆ เช่น

มาจะกล่าวบทไป เมื่อเริ่มเรื่องขึ้นตอนใหม่

เมื่อนั้น

เมื่อกกล่าวถึงตัวตัวละครที่เป็นกษัตริย์หรือตัว
ละครผู้สูงศักดิ์

บัดนั้น

เมื่อกกล่าวถึงคนธรรมดา

กลอนบทละคร

เมื่อนั้น
เห็นนนทกโคกจาบัลย์
จึงมีเทวราชบรรหาร
ตัวกูจะให้ตั้งจินดา

พระอิศวรบรมรังสรรค์
พระทรงธรรมให้คิดเมตตา
เอ็งต้องการสิ่งไรจงเร่งว่า
อย่าแสนโคกอาลัย ฯ

คำเรียกช่อกลอน

2. เรียกตามจุดประสงค์ของการนำกลอนไปใช้ การนำกลอนไปใช้มีจุดประสงค์ ๒ อย่าง คือ นำไปใช้ขับร้อง เช่น กลอนดอกสร้อย กลอนสัทวา กลอนบทละคร กลอนเพลงพื้นบ้าน และนำไปใช้อ่าน เช่น กลอนนิราศ

กลอนนิราศ คือคำกลอนที่แต่งขึ้นเพื่อเล่าเรื่องการเดินทางไปยัง
แห่งใดแห่งหนึ่งโดยรำพันถึงการจากคนที่รักไปยังแห่งนั้น และไม่
จำเป็นว่าคนที่รักจะมีตัวตนจริงหรือไม่

การประพันธ์ต้องใช้ศิลปะในการรำพันให้ไพเราะกินใจผู้อ่าน
กลอนนิราศที่นิยมว่าแต่งดีได้แก่ นิราศของสุนทรภู่ เช่น นิราศภูเขา
ทอง นิราศพระบาท เป็นต้น ส่วนนิราศเรื่องอื่นที่นับว่าไพเราะด้วย
ความพรรณนา เช่น นิราศลอนดอน ของหม่อมราโชทัย

กลอนนิราศ มีลักษณะบังคับอย่างกลอนทั่วไป กำหนด
ลักษณะเฉพาะเช่นเดียวกับกลอนเพลงยาว คือขึ้นต้นด้วยวรรครับ และ
ลงท้ายบทด้วยคำว่าเอ๋ย

รับกฐินภิญโญโมทนา

ออกจากวัดทัศนาดูอาวาส

สามฤดูอยู่ดีไม่มีภัย

เดือนสิบเอ็ดเสร็จธุระพระวสา

ชูลีลาลงเรือเหลืออาลัย

เมื่อตรุษสารทพระวสาได้อาศัย

มาจำไกลอารามเมื่อยามเย็น

กลอนเพลงยาว คือใช้เป็นจดหมายโต้ตอบ ระหว่างชาย -หญิง
กลอนเพลงยาวปรากฏขึ้นสมัยกรุงศรีอยุธยาตอนปลาย ได้แก่ เพลงยาว
พระราชนิพนธ์ เจ้าฟ้าธรรมาธิเบศร์ ที่กล่าวกันว่าทรงนิพนธ์ให้แก่เจ้าฟ้า
สังวาลย์

กลอนเพลงยาวเป็นกลอนที่บังคับบทขึ้นต้นด้วยวรรครับในบท
แรก ส่วนบทต่อไป คงมี ๔ วรรคตลอด สัมผัสเป็นแบบกลอนสุภาพ
ไม่จำกัดความยาว แต่นิยมจบด้วยบาทคู่ และต้องลงด้วยคำว่าเออ

กลอนเพลงยาว

ดั่งหมายดวงหมายเดือนดารากร
แม่พี่เหิรเดินได้ในเวหาค
มิได้ชมก็พอได้ดำเนินชาย
นี้สุดหมายที่จะมาดสุมาลย์สมาน

ปางพี่มาดหมายสมานสุมาลย์สมร
อันลอยพื่นอำพรโพลมพราย
ถึงจะมาดก็ไม่เสียซึ่งแรงหมาย
เมียงหมายรัศมีพิมานมอง
สุดหาญที่เหิรเวหาคห้อง

แบบฝึกหัด

ภาษาไทยกับครูพี่ต๋อ - อาจารย์พีระเสก บริสุทธิ์บัวทิพย์

1. ข้อใดกล่าวถึงคณะของกลอนสุภาพได้ถูกต้องที่สุด

- ก. ๑ บทมี ๔ วรรค หรือ ๒ คำกลอน วรรคหนึ่ง มี ๗ - ๙ พยางค์
- ข. กลอนสุภาพเรียกอีกอย่างว่ากลอนแปดเพราะ ทุกวรรคมี ๘ พยางค์
- ค. กลอนสุภาพ ๑ บทมี ๔ วรรค หรือ ๔ บาท หรือ ๒ คำกลอน
- ง. กลอนสุภาพบังคับเสียงวรรณยุกต์และสัมผัสภายในวรรค

2. วรรณคดีมีลักษณะเป็นกลอนสุภาพมากที่สุด

ก. คิดจะเป็น ต้นอ้อ หรือไม้ใหญ่

ข. จะโยกไกว มั่นคง จงถวิล

ค. หากลมพัดโยกโอนไม้หักล้ม

ง. หากตั้งตรงโค่นหักเมื่อลมพัด

3. วรรณคดีที่มีสัมผัสในที่เป็นสัมผัสอักษรเด่นชัดที่สุด

ก. ลานอักษรซ้อนหวานผ่านอักษร

ข. จิตอาวรณ์หลงใหลในรสหวาน

ค. ส่งอักษรซ้อนเรียงเพียงจดจาร

ง. เกิดกลอนกานท์กินใจที่ไพเราะ

4. วรรณคดีที่มีสัมผัสในที่เป็นสัมผัสสระและสัมผัสอักษร เด่นชัดที่สุด

- ก. โฟเพราะคำนำใจให้เป็นสุข
- ข. ปราศจากทุกข์ได้เพียงเสียงเสนาะ
- ค. อันร้อยกรองพ้องเสียงเพียงจำเพาะ
- ง. ไทยสืบเสาะสถานเสกเอกลักษณ์

5. คำตอบใดมีคำสัมผัสระหว่างวรรค

ก. นำกลลอนลีลามามาเชิดชู

ตามแบบครูชี้แนะให้แกะรอย

ข. พรหมชีวิตชุ่มชื้นให้พืชพันธุ์

มอบแมกไม้มวลงนุชย์สุดพรรณนา

ค. แก้วประกายพรายพรางทางกลอนแก้ว

วามวับแวมवादลายไว้งามหรรุ

ง. ละอองโปรยเปียกปอนตอนเย็นย่ำ

สายฝนพรหมพรุพรางสร้างสุขสรรค์

5. คำตอบใดมีคำสัมผัสระหว่างวรรค

- ก. นำกลลอนลีลามามาเชิดชู ตามแบบครูชี้แนะให้แกะรอย
- ข. พรหมชีวิตชุ่มชื่นให้พืชพันธุ์ มอบแมกไม้มวลงนุชย์สุดพรรณนา
- ค. แก้วประกายพรายพรางทางกลอนแก้ว วามวบแวมवादลายไฉ่งามทรู
- ง. ละอองโปรยเปียกปอนตอนเย็นย่ำ สายฝนพรหมพฐพรางสร้างสุขสรรค์

6. คำประพันธ์ประเภทกลอน ปราภฏครั้งแรกคือเรื่องใด

ก. สุภาชีวิตพระร่วง

ข. เพลงยาวพยากรณ์กรุงศรีอยุธยา

ค. ประชุมจารึกวัดพระเชตุพนฯ

ง. นันทโศภนันทสูตรคำหลวง

7. ข้อใดกล่าวถึงลักษณะกลอนสุภาพได้ถูกต้อง

ก. กลอนเป็นร้อยกรองประเภทบังคับคณะ สัมผัส และเสียงวรรณยุกต์

ข. กลอนเป็นร้อยกรองที่แต่งไม่ยากแต่คนไทยไม่ค่อยนิยม

ค. กลอนมีหลายประเภทแต่ชื่อเรียกมีเพียงชื่อเดียว

ง. กลอนมีคำในแต่ละวรรคมีจำนวนตั้งแต่ 5-8 คำ

8. ลักษณะบังคับของกลอนสุภาพข้อใด ไม่ถูกต้อง

- ก. คณะบทหนึ่ง มี 2 คำกลอน หรือ 4 วรรค
- ข. กลอนเรื่องหนึ่งมีความยาว ประมาณ 5-6 บท
- ค. กลอนสุภาพมีความยาวเท่าใดก็ได้แต่ต้องจบลงด้วยวรรครองเท่านั้น
- ง. กลอนแต่ละวรรคมีชื่อเรียกต่างกันวรรคสดับ วรรครับ วรรครอง และวรรคส่ง

9. ข้อใด ไม่ใช่ข้อบังคับชั้นลักษณะของกลอน

- ก. สัมผัสนอกเป็นสัมผัสระหว่างวรรค
- ข. สัมผัสในเป็นสัมผัสอยู่ภายในวรรค
- ค. สัมผัสเชื่อมระหว่างบทกำหนด 1 แห่ง
- ง. คำท้ายวรรคหน้าสัมผัสกับคำที่ 3 หรือ 4 ของวรรคหลัง

10. กลอนสุภาพหรือกลอนแปด แบ่งเป็นกี่ประเภท อะไรบ้าง

ก. 2 ประเภท คือ กลอนตลาด และกลอนเสภา

ข. 2 ประเภท คือ กลอนขบร้อง และกลอนอ่าน

ค. 2 ประเภท คือ กลอนสักวา และกลอนดอกสร้อย

ง. 2 ประเภท คือ กลอนนิทาน และกลอนเพลงยาว

11.วรรณคดีเรื่องใด ไม่ใช่คำประพันธ์ประเภทกลอน

ก. รามเกียรติ์ อิเหนา

ข. ขุนช้างขุนแผน พระอภัยมณี

ค. นิราศสุพรรณ สุภาสิตพระร่วง

ง. โคนบุตร นิราศภูเขาทอง

12. เสียงวรรณยุกต์ที่บังคับในคำสุดท้ายในแต่ละวรรคข้อใด ไม่ถูกต้อง

ก. คำสุดท้ายวรรคที่ 1 ไม่นิยมเสียงสามัญ

ข. คำสุดท้ายวรรคที่ 2 ไม่นิยมเสียงจัตวา

ค. คำสุดท้ายวรรคที่ 3 ไม่นิยมเสียงจัตวา

ง. คำสุดท้ายวรรคที่ 4 นิยมเสียงสามัญ

13. คำใดเป็นคำขึ้นต้นของกลอนบทละคร

ก. มาจะกล่าวบทไป

ข. ครานั้น

ค. ลักวา

ง. ครึ่งนั้น

14. กลอนใดที่ไม่ลงท้ายด้วย “เอ๋ย”

- ก. กลอนสี่ก้า
- ข. กลอนสด
- ค. กลอนเพลงยาว
- ง. กลอนบทละคร

15. ข้อใด ไม่มี คำที่สัมผัสกัน

- ก. ถ่านหินลือชา รถม้าลือลั่น เครื่องปั้นลือนาม งามพระธาตุลือไกล ฝึกช้างใช้ลือโลก
- ข. เมืองร้อยเกาะ เงาะอร่อย หอยใหญ่ ไข่แดง แหล่งธรรมะ
- ค. เมืองประมง ดงโรงงาน ลานเกษตร เขตประวัติศาสตร์
- ง. เมืองแห่งทะเลภูเขา สุดหนาวในสยาม

16. “ไทยยืนหยัดพึ่งภัยได้.....ด้วยสืบเนื่องพระบารมีจักรีวงศ์”

ข้อความใดต่อไปนี้เป็นข้อความที่ควรเติมลงในช่องว่างให้ได้ใจความชัดเจน

ก. ลือเลื่อง

ข. รุ่งเรือง

ค. ประเทือง

ง. ไม่นับเปลี่ยนแปลง

17. “จึงควรไทยสามัคคีเพื่อพี่น้อง ร่วมปกป้องความเป็นไทยมิให้หาย”

คำในข้อใดเป็นสัมผัสนอกในบทประพันธ์

ก. ไท - ให้

ข. น้อง - ป้อง

ค. ปก - ป้อง

ง. สามัคคี - พี่

18. คำตอบใดคือคำสัมผัสระหว่างบทของคำประพันธ์ต่อไปนี้

“จำเรียงรักษัอักษรผ่านกลอนกาพย์ บ่งซึ่งซาบรสกวีศรีสยามสุนทรภู่ ครูกลอน
กระฉ่อนนาม หัวเขตคามคราอ่านพลาน์อารมณ์ ทั้งแว่วหวานตาลหยดมดตอมไต้
โอดาลัยโคกเศรำเกล้าทุกข์ถมไหลดเลี้ยวทะเล้นล้วนโลมลม พอกเพาะบ่มสั่ง
สอนแทรกช้อนธรรม ”

ก. สยาม - นาม

ข. นาม - คาม

ค. รมณ์ - ถม

ง. ถม - ลม

19. ข้อใดมีสัมผัสระหว่างวรรค

- ก. นำกลกลอนลีลามาชืดชู ตามแบบครูชี้แนะให้เกาะรอย
- ข. พรหมชีวิตชุ่มชื่นให้พืชพันธุ์ มอบแมกไม้มวลงนุชย์สุดพรรณนา
- ค. แก้วประกายพรายพร่างทางกลอนแก้ว วามวบแวมवादลายไฉ่งามทรู
- ง. ละอองโปรยเปียกปอนตอนเย็นย่ำ สายฝนพรหมพรุปร่างสร้างสุขสรรค์

20. วรรณคดีที่มีสัมผัสในที่เป็นสัมผัสสระและสัมผัสอักษรเด่นชัดที่สุด

ก. โฟระาะคำนำใจให้เป็นสุข

ข. ปราศจากทุกข์ได้เพียงเสียงเสนาะ

ค. อันร้อยกรองพ้องเสียงเพียงจำเพาะ

ง. ไทยสืบเสาะसानเสกเอกลักษณ์

ภาษาไทยกับครูพีตตี้

ภาษาไทยกับครูพีตตี้ - อาจารย์พีระเสก บริสุทธิ์บัวทิพย์